

ПРАВОСЛАВНО ХРИСТИЯНЧЕ

месечно издание

Брой 3

РОЖДЕСТВО ХРИСТОВО

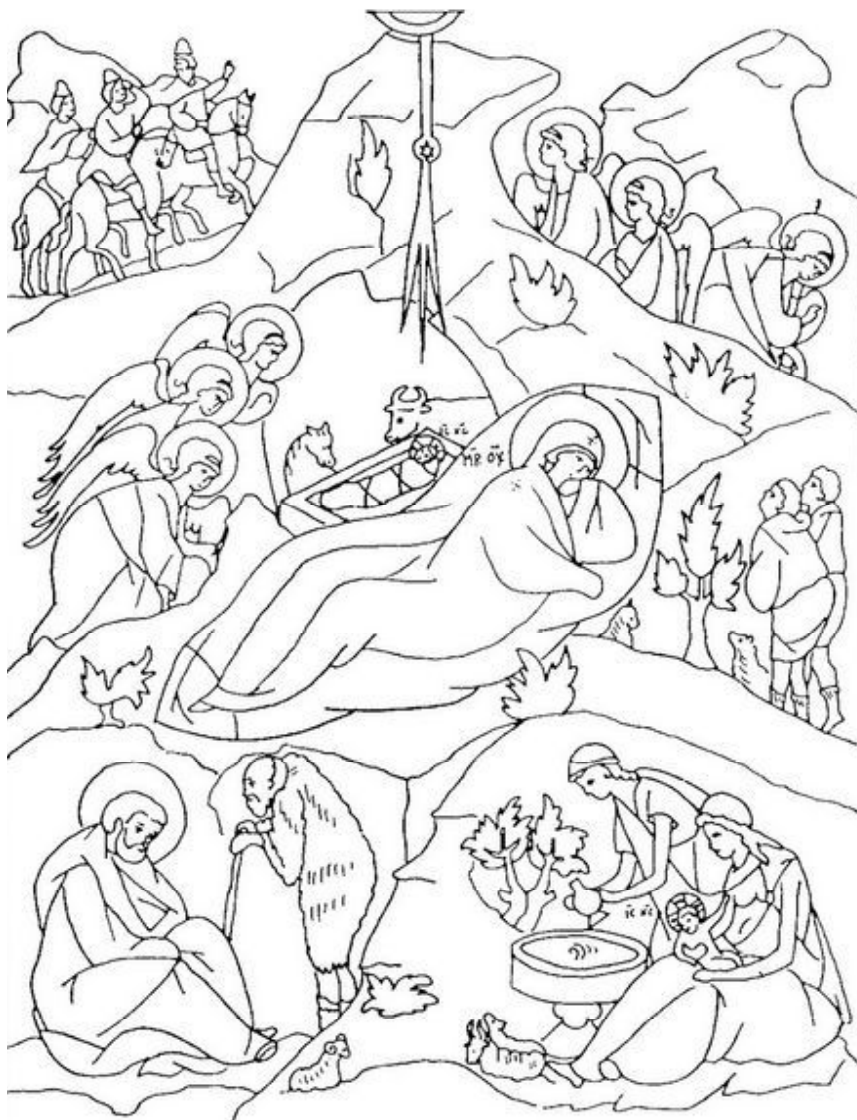

Изпълнили се времената, когато Сам Единородният Син Божи трябвало да дойде на земята, за да спаси човешкия род от греха и проклятието. Спасителят Господ Иисус Христос се родил в бедна пещера край Давидовия град Витлеем. Майка Му Мариам Го повила и положила в ясли. В нощта на Христовото рождение ангели славословели Бога и пеели: „ *Слава във висините Богу, на земята мир, между човеците благоволение!*”

Рождество Христово е един от най-светлите и радостни християнски празници.

Тропар, гл.4

Твоето рождество, Христе Боже наш, озари света със светлината на познанието. Защото в него онези, които служеха на звездите, от звездата се научиха да се покланят на Тебе, Слънцето на правдата, и да познават Тебе, Изтока от висините. Господи, слава на Тебе!

В святата нощ на Христовото Рождество недалеч от Витлеемската пещера овчари пазели стадата си. Пред тях се явил Ангел и им казал:

“Не бойте се! Ето благовестя ви голяма радост, която ще бъде за всички човеци, защото днес ви се роди в града Давидов Спасител, Който е Христос Господ.”

За да могат пастирите да разпознаят Спасителя, Ангелът им обяснил, че Той е Младенец, положен в ясли.

Ако намерите изхода от лабиринта, ще разберете какво направили пастирите след това.

НАУЧИ И ОЦВЕТИ ИКОНАТА

Икони има както в храмовете, така и в домовете ни. На тях са изобразени: Господ Иисус Христос, Божията Майка, светии и свещени библейски събития. Думата "икона" идва от гръцки и означава "образ". Съгласно древната традиция, иконите се изписват (рисуват) на дъска.

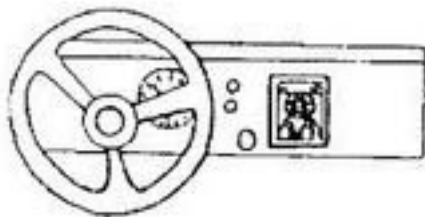
Почитание отдаваме не на самата икона (като материал-дърво и боя), а на личността, която е изобразена на нея. Пред иконите се покланяме, палим свещи и кадим тамян. Иконите ни напомнят за Бога и Неговото присъствие.

Иконата със своята неземна красота ни води към познание на Бога. Тя се явява източник на благодат и насочва благочестиви, молитвени мисли към изобразените на нея лица.

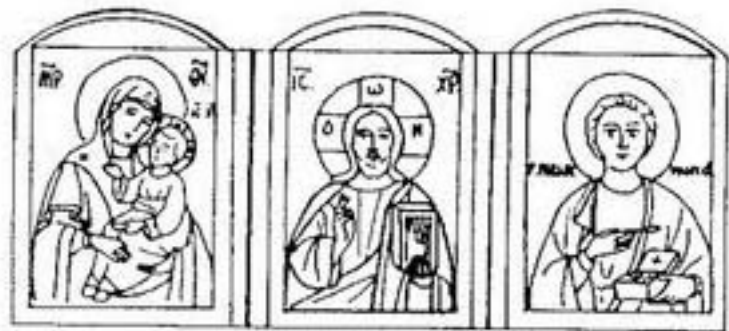

Нагръдна икона

Икона в стаята с кандило.

Икона в автомобил

Икона - триптих

СВЕТОТО ТАЙНСТВО ПОКАЯНИЕ-ИЗПОВЕД

Тайнството покаяние е установено от Господ Иисус Христос, за да можем ние, като осъзнаем своите грехове и се покаем, да получим опрощение: ”Приемете Духа Светаго. На които простите греховете, тям ще се простят; на които задържите, ще се задържат” (Иоан. 20:22-23).

Сам Иисус Христос е прощавал греховете: ”Прощават ти се греховете” (Лука. 7:48). Призовавал ни е да се пазим чисти, за да избягваме злото: “Недей грехи вече” (Иоан.5:14).

В тайнството Покаяние изповяданите от нас грехове се прощават от Самия Бог.

1. Пристъпваме към свещеника пред аналоя, на който са поставени Кръст и Евангелие.
 2. Преди изповедта свещеникът прочита началните молитви и 50 псалом.
 3. След това ние изповядваме своите грехове.
 4. Слушаме наставленията.
 5. Свещеникът полага на главата ни епитрахила и чете разрешителната молитва.
- Нашите изповядани грехове се опрощават.

В богослужебната практика на Православната църква е прието да се кръщават малки деца и да се причастяват без предварителна подготовка пост и изповед. Първата изповед е добре да се извърши след седмата година. Подготовката на детето за тайнството се поема от родителите и кръстника. Свещеникът всъщност завършва тази подготовка.

В тайнството Покаяние ни се опрощават греховете и ние можем да пристъпим към тайството св. Причастие. Чрез него ние се съединяваме с Христос и ставаме участници във вечния живот.

БЛАГОСЛОВЕН ГОСТ

Георги РАЙЧЕВ

Беше през нощта срещу Нова година. У чичо Мартинови тъкмо се канеха да вечерят. Голямото му момиче поливаше да си измие ръцете, а по-малките бяха наклеявали около зачервената гореща баница и гадаеха кому какво ще се падне. В корите имаше сложена сребърна пара, наречена за къщата, и дрянови пъпки за нивите, за воловете, за кошарата с овцете, пчелина и други неща.

Чичо Мартин избърсваше ръцете си, когато навън залаяха псетата и се чу вик откъм портата. Домакинът скочи да види кой е.

Пред портата стоеше чужд човек. Това беше дядо Матейко - просякът. Тръгнал рано от съседното село, изгубил път из снега и мъглата и сега молеше да го приемат да ношува у тях.

Влез, дядо Матейко, влез! - викаше чичо Мартин, като въвеждаше въщи стареца. - Тъкмо навреме идваш. Ето, и вечерята е готова и млин те чака. Стори място, жено, да се сгрее човекът, че е премръзнал - обърна се той към жена си.

Стрина Мартиница отстъпи, но погледна мъжа си недоволно и му подшушна:

- Откъде пък се взе тъкмо сега! Какво ще го правим?

- Нищо - отвърна домакинът, - ще го настаним. Гост ни е. От Бога е пратен. Старецът се подсуши, сгря се, поотпусна се.

Сложиха вечерята. Дойде ред и до баницата. Мартиница още се мръщеше. Тя пак подшушна на мъжа си:

- Мартине, не е ли по-добре да раздадем баница най-напред на децата

- Вътре са наречените пъпки, а после, каквото остане, ще дадем и нему. Но Мартин не склони.

- Не може - рече той, - който е на трапезата ни, ще дели и щастието си с нас. Раздадоха резените. На Матейко просяка се падна кошарата с овцете.

- Виждаш ли! - изсмя се с цяло гърло чичо Мартин. - Божа поличба е,

нали тази нощ няма овчаря, Матейко ще спи на леглото му в кошарата. Легнаха си и Мартинови. Заспа и цялото село. Мина така доста време. Наближаваше полунощ. Изведнъж навън в двора се раздаде силен вик:

- Юря, бре, хора! Юря-а-а!

Чичо Мартин скочи, грабна пушката и изтича навън. Пред вратата се бяха свили кучетата и скимтяха изплашено. Гласът идеше откъм кошарата. Викаше дядо Матейко.

- Ей го, Мартине! Ето го! Вълк, вълк в кошарата!

Чичо Мартин прилепи очи до плета. Наистина в ъгъла се беше свило нещо и от там светеха две червени пламъчета - очите на лютия звяр. Мартин провря пушката, прицели се и гръмна.

Чу се страшен рев, нещо черно скочи в мрака, праметна се и падна неподвижно на земята.

Вълкът беше се прехвърлил в кошарата, но подплашен от виковете на стареца, не успя да прескочи високата ограда и загина.

- Видите ли - клатеше после глава и говореше чичо Мартин, нали ви казах аз: **Всеки гост е Божи пратеник!**

Бачковски манастир “Успение Богородично”

Бачковски манастир е вторият по големина български манастир след Рилския манастир. Той е един от най-старите манастири на Балканския полуостров. Намира се в долината на Чепеларската река, на около 10 км. от Асеновград. Основан е през 1083г. от виден византийския пълководец от грузински произход Григорий Бакуриани. Само двуетажната костница, която се намира на около 300 метра от сегашния манастирски комплекс, се е запазила от самото основаване до наши дни.

Манастирът е покровителстван от цар Иван Александър по времето на Втората българска държава, за което свидетелства негово изображение в арките на притвора на костницата в знак на благодарност за приноса му при възстановяването на сградата. Като много други манастири по българските земи в Бачковската обител също се помещава килийно училище (от XI век). Предполага се, че след падането на България под османско господство в края на XIV век патриарх Евтимий е изпратен в Бачковския манастир на заточение. Тук патриархът и неговите ученици развиват активна религиозна и книжовна дейност. Мощите на св. патриарх Евтимий остават в манастира и чак до втората половина на XIX век на гроба му се поддържа неугасимо кандило.

Въпреки че Бачковският манастир оцелява при първоначалното нашествие на турските армии, по-късно последва съдбата на повечето други православни манастири по нашите земи и е ограбен и разрушен. В края на XVI започнало обновяване на манастира, което продължило до средата на XVII век. В 1604 г. е била издигната и сегашната главна манастирска черква “Св. Богородица”. В нея е запазен един от най-ранните (от първите десетилетия на XVII в.) дърворезбени иконостаси по българските земи. Все от този период е изграждането на втория (южния) голям манастирски двор със сключено двуетажно застрояване

и храма “Св. Николай Мирликийски” в средата. Храмът е строен от 1834 до 1838 г., а стенописите са дело на самоковския живописец Захарий Зограф, който ги завършва през 1840 г.

Иконата на Св. Богородица е най-голямата светиня на Бачковския манастир. Според преданието тя е творба на св. апостол и евангелист Лука. Една от легендите разказва, че я подаряват грузинските братя Игнатий и Атанасий, а според друга – иконата “прелита” от грузински манастир, където се отнасят с пренебрежение към нея до местността “Клувията”. При “кацването” лумнал неопалващ огън, само светлината му силно блестяла и правела “нощта – ден”. Две пастирчета – брат и сестра, няколко ноци съзерцавали негаснещите пламъци преди да съобщят в манастира. Монасите с лития я пренесли в църквата “Св. Богородица” и я поставили на иконостаса. На сутринта, обаче, иконата била изчезнала. Открили я в същата пещера. Отново я пренесли, но на следващата сутрин пак я нямало. И така няколко дни. Един от монасите разказал на изпадналите в недоумение братя, че му се присънила св. Богородица и казала, че ще остане в манастира, ако ѝ отредят специално място вдясно при входа на храма, за да вижда кой с какво сърце влиза

в Божия дом, и всяка година на втория ден на Великден да я “отвеждат” до старото ѝ място. Така и направили: поставили я на трон вдясно от главния вход, където е и днес. На втория ден на всеки Великден с лития я отнасят до “Клувията”, отслужва се молебен. Във водите на целебния извор (аязмото) много болни и недъгави получават изцеление. Хиляди вярващи посещават манастира, с вяра разкриват болките и страданията си пред чудотворната икона “Св. Богородица” Бачковска и духовно окрилени се връщат по домовете си.

АУДИО И ВИДЕО БИБЛИОТЕКА

“ПРАВОСЛАВНО ХРИСТИЯНЧЕ” в интернет на адрес-

<http://hristianche.ucoz.com>